

5. ÍRÁS

ISTEN VISZONYA AZ EGYÉNHEZ

HA AZ ember véges elméje képtelen felfogni, hogy egy olyan nagy és fenséges Isten, mint az Egyetemes Atya miként képes a végtelen tökéleteségű, örökkévaló lakóhelyéről leereszkedni annak érdekében, hogy az egyes ember-teremtény barátjává legyen, akkor az ilyen véges értelem bízást bízhat az isteni barátságban ama tény igazsága alapján, hogy az élő Isten egy tényleges szilánkjá lakozik minden épelméjű és erkölcsileg tudatos urantiai halandó értelmes lényében. Az emberben lakozó Gondolatigazítók a paradicsomi Atya örökkévaló Istenségének részét képezik. Az embernek nem kell messzebb mennie e szellemi-valóság jelenlét lelki szemléléséből nyerhető saját belső tapasztalásánál ahhoz, hogy megtalálja Istent és hogy megpróbálja vele közösséget teremteni.

² Isten az örökkévaló természetének végtelenségét az ő hat abszolút mellérendelt társának létező valóságán keresztül szétszította, de bármikor közvetlen személyes kapcsolatot létesíthet bármely teremtsérral vagy a teremtés bármely szakaszával, illetőleg fajtájával az ő elő-személyes részeinek segítségével keresztül. És az örökkévaló Isten fenntartotta magának azt az előjogot is, hogy személyiséget adományozzon az isteni Teremtőknek és a világegyetemek mindensége élő teremtményeinek, míg fenntartotta azt az előjogot is, hogy közvetlen és szülői kapcsolatot tartsa fenn mindeme személyes lényekkel a személyiségkörön keresztül.

1. AZ ISTEN MEGKÖZELÍTÉSE

¹ A véges teremtménynek a végtelen Atya megközelítésére való képtelensége nem az Atya tartózkodása miatti, hanem a teremtett lények végessége és anyagi korlátjai miatti eredendő sajátság. A világegyetemi létezés szintjét tekintve a legfelsőbb személyiség és a teremtett értelmek legalacsonyabb rendű csoportjai közötti szellemi távolság mértéke felfoghatatlanul nagy. Ha az alacsonyrendű értelmeket lehetséges volna rögtön magának az Atyának a színe elé szállítani, akkor azt sem vennék észre, hogy ott jártak. Amott éppen úgy nem tudatosulna bennük az Egyetemes Atya jelenléte, ahogy ott, ahol most éppen vannak. A halandó ember útja véges-végtelen, mielőtt képes lesz állhatatosan és a lehetőségei határain belül az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétébe való biztos eljutáshoz segítségért folyamodni. Az embernek szellemileg sokszor át kell alakulnia, mielőtt képes lesz elérni azon szellemi látásmódot megteremtő síkot, mely képessé teszi arra, hogy a Hét Tökéletes Szellem akár egyikét is megláthassa.

² Atyánk nem rejtőzködik; nem zárkózott el önkényesen. Az isteni bölcsesség erőforrásait mozgósította egy soha véget nem érő erőfeszítéssel ahhoz, hogy megmutassa magát az ő világegyetemi területein élő gyermekeinek. Az ő fenséges szeretetével párosuló végtelen nemesség és kifejezhetetlen nagylelkűség arra készíti, hogy minden olyan

teremtett lényel való társulás kialakítására vágyódjon, aki képes őt megérteni, szeretni és őhöz közeledni; és ez alkotja a bennetek eredendően meglévő korlátokat, melyek elválaszthatatlanok a ti véges személyiségetektől és az anyagi létetektől, mely azt az időt és helyet, valamint azokat a körülményeket meghatározza, ahol, illetőleg amelyek közepette a halandói felemelkedési úti célokat elérhettek és a minden dolgok középpontjában az Atya színe elé állhattok.

³ ¶ Az Atya paradicsomi jelenlétének megközelítéséhez előbb ugyan a szellemi fejlődés legmagasabb véges szintjeit is el kell érnetek, azonban örvendeznetek kellene az Atya által adományozott szellemmel való közvetlen közösség megélésére mindig fennálló lehetőség felismerésében, mely szellem oly bensőséges kapcsolatban van a bensőtökben lévő lélekkel és a szellemivé lényegülő önnön valótokkal.

⁴ Az idő és tér teremtszérszeiben élő halandók az ösztönös és értelmi képességeiket tekintve nagyban különbözhetnek, élhetnek olyan környezetben, mely különlegesen kedvező feltételeket biztosít a társadalmi haladásra és az erkölcsi fejlődésre, vagy éppen szenvedhetnek a műveltségbeli fejlődéshez szükséges majd minden emberi segítség hiányától és attól, hogy a polgárosodás folyamataiban az elvárt előrelépés feltételei hiányoznak; de a felemelkedési létpályán a szellemi fejlődés lehetőségei mindenki számára egyenlően biztosítottak; a szellemi rálátás és a mindenségrendi jelentéstartalmak egyre magasabb síkjai az evolúciós világokon uralkodó, eltérő anyagi környezetből eredő minden ilyen társadalmi-erkölcsi különbségtől meglehetősen függetlenül elérhetők.

⁵ Bármennyire is különbözők az urantiai halandók az ő értelmi, társadalmi, gazdasági, sőt erkölcsi fejlődési esélyeiket és adottságaikat tekintve, ne felejtsetek, hogy a szellemi képességeik egységesek és egyediek. Mindannyian az Atyától származó ajándék ugyanazon isteni jelenlétét élvezik, és mindannyian egyenlő jogokkal bírnak ahhoz, hogy bensőséges személyes közösséget hozzanak létre e bennük lakozó, isteni eredetű szellemmel, sőt mindannyian egyaránt választhatnak, hogy elfogadják e Titkos Nevelők egységes szellemi vezetését.

⁶ ¶ Ha a halandó ember szellemi indíttatása őszinte, és fenntartások nélkül az Atya akarata megcselekedésének szentelte magát, akkor, lévén oly bizonyosan és hatékonyan felruházott szellemileg a benne lakozó és isteni Igazító révén, abban az egyéni tapasztalásban bizonyosan a sajátjává tudja tenni az Isten ismeretének magasatos tudatosságát és azt a fenséges megnyugvást, hogy a túlélés az Isten megtalálásából, mint célból következik azon fokozatos tapasztalás révén, hogy maga is egyre inkább olyanná válik, mint ő.

⁷ Az emberben szellemileg ott lakozik egy túlélő Gondolatigazító. Ha egy ilyen emberi elme készítése őszin-

te és szellemi, ha egy ilyen emberi lélek vágyik arra, hogy megismerje Istent és olyanná legyen mint ő, ha őszintén végre akarja hajtani az Atya akaratát, akkor nincs olyan, a halandói fogyatékoságokkal összefüggő ellenható befolyás, sem olyan, a lehetőségek kölcsönhatásából eredő együtttható erő, mely képes lenne megakadályozni az ilyen istenmód serkentett lelket abban, hogy a Paradicsom kapuihoz bizonyosan feljusson.

⁸ Az Atya azt kívánja minden teremtményétől, hogy személyes közösséget alkosson övele. A Paradicsomon fenntart egy helyet, ahová várja mindazokat, akiknek túlélési besorolása és szellemi természete az odajutást lehetővé teszi. Ennélfogva most és mindörökre tegyétek az élet-felfogásokat részévé: Mindegyikötök számára és mindannyiunk számára Isten megközelíthető, az Atya elérhető, az út nyitva áll; az isteni szeretet erői és az isteni irányítás módjai és eszközei mind összekapcsolódnak annak érdekében, hogy lehetővé tegyék minden világegyetem minden arra érdemes értelme számára az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétéhez való eljutást.

⁹ Az a tény, hogy az Isten elérése igen sok időt vesz igénybe, még nem teszi kevésbé valóságossá a Végtelen jelenlétét és személyiségét. Felemelkedések a hét felsőbbvilágegyetem körének része, és bár e kört számtalanszor bejárjátok, joggal várhatjátok el, hogy szellemileg és a besorolásokat tekintve egyre beljebb kerüljete. Bízhattok abban, hogy szféráról szférára visznek benneteket, a külső köröktől egyre beljebb, a belső kör felé közelítve, és egy nap, s ebben ne kételkedjete, ott fogtok állni az isteni és központi jelenlétben és látni fogjátok őt, jelképes értelemben, szemtől szemben. Ez pusztán a tényleges és szigorúan valóságos szellemi szintek elérésének kérdése; és e szellemi szinteket elérheti bármely lény, akibe Titkos Nevelő költözött, és aki ezt követően örökre eggyé kapcsolódott azzal a Gondolatigazítóval.

¹⁰ ¶ Az Atya nem rejtőzködik szellemi értelemben, viszont számos teremtménye saját tudatos döntéseinek ködébe burkolózik és eddig az ő és az ő Fia szellemének közösségétől távol tartotta magát azáltal, hogy saját tévelygése útját választotta, és hogy a másokat semmibe vevő elméje és nem-szellemi természete öntudatosságának kiélésébe merült.

¹¹ A halandó ember közel kerülhet Istenhez és többször el is hagyhatja az isteni akaratot mindaddig, amíg a választás lehetőségét a kezében tartja. Az ember végső bukása addig nem válik bizonyossá, míg el nem veszíti a választás lehetőségét afölött, hogy az Atya akaratát teljesítse. Az Atya szíve sohasem zárul be az ő gyermekeitől jövő igények és kérelmek előtt. Gyermekei csak akkor zárják be szívüket mindörökre az Atya vonzereje elől, amikor véglegesen és mindörökre elvesztik a vágyat arra, hogy az ő isteni akaratát cselekedjék — hogy megismerjék őt és hogy olyanok legyenek mint ő. Az ember örök végzete hasonlóképpen akkor válik biztosítottá, amint az Igazítóval való eggyé kapcsolódás a világegyetem számára kinyilvánítja, hogy az adott felemelkedő lény meghozta azt a végleges és

visszavonhatatlan döntést, hogy az Atya akarata szerint kíván élni.

¹² A nagy Isten közvetlen kapcsolatot létesít a halandó emberrel és neki adja az ő végtelen és örökkévaló és felfoghatatlan sajátlányegének egy részét azért, hogy az emberben éljen és őbenne lakozzon. Isten örök kalandra szövetkezett az emberrel. Ha engedtek a bennetek élő és körülöttetek lévő szellemi erők iránymutatásának, akkor nem véthetitek el a felsőbb végzetet, melyet egy szerető Isten hozott létre úgy, mint a tér evolúciós világából jövő, felemelkedő teremtményei szeme előtt lebegő világegyetemi célt.

2. AZ ISTEN JELENLÉTE

¹ A Végtelen fizikai jelenléte az anyagi világegyetem valósága. Az Istenség elme-jelenlétét az egyéni értelmi tapasztalás és az evolúciós személyiségszint szükségszerűen meghatározza. Az Istenség szellemi jelenléte a világegyetemben szükségszerűen különböző. Ezt a szellemi felfogóképesség, valamint az határozza meg, hogy a teremtmény milyen mértékben szentelte akaratát annak, hogy az isteni akarat szerint cselekedjen.

² Isten ott él minden, szellemtől született fiában. A paradicsomi Fiak mindig is bejáratosak az Isten színehez, „az Atya jobbáéhoz”, és az ő minden teremtmény-személyisége megtérhet az „Atya kebelére”. Ez az ő személyiségkörére utal, vagyis az Egyetemes Atyával bármikor, bárhol és bárhogy kapcsolatba léphetnek, vagy egyéb módon személyes, öntudatos kapcsolatot és közösséget alakíthatnak ki vele, akár a központi teremtszrészben, akár valamely egyéb kijelölt helyen, s így akár a Paradicsom hét szférájának egyikén is.

³ Az isteni jelenlét azonban a természetben vagy még inkább az Istent ismerő halandók életében sehol sem fedezhető fel oly teljesen és oly bizonyossággal, mint abban a próbaközösségben, melyet a bennetek lakozó Titkos Nevelővel, a paradicsomi Gondolatigazítóval alakítottok ki. Mekkora hiba azt képzelni, hogy Isten messzi az egekben van, mikor az Egyetemes Atya szelleme a ti saját elmétekben él!

⁴ ¶ A bennetek lakozó Isten-szilánk az oka annak, hogy az Igazító szellemi vezetésével egyre jobb összhangot találva bízhattok abban, hogy nagyobb mértékben érzékelitek majd azon egyéb szellemi hatások jelenlétét és átalakító erőterét, melyek körülvesznek benneteket és hatnak rátok, de amelyek nem szerves részetekként fejtik ki hatásukat. Az a tény, hogy értelmileg nem vagytok tudatában az Igazítóval való szoros és bensőséges kapcsolatnak, még a legkevésbé sem cáfol egy ilyen fennkölt tapasztalást. Az isteni Igazítóval való testvériesség bizonyítéka teljes egészében azon szellemgyümölcsök természetében és mennyiségében áll, melyek az egyéni hívő élettapasztalatában teremnek. „Az ő gyümölcsseikről ismeritek meg őket.”

⁵ A halandó ember szerény mértékben szellemiesült anyagi elméjének túlságosan bonyolult dolog az olyan isteni entitások, mint a paradicsomi Igazítók szellemtevékenységeit észlelhető tudatossággal megtapasztalni.

Amint a közös elmének és az Igazító-teremtésrésznek a lelke egyre inkább létezővé válik, egyúttal kifejlődik a lélektudatosságának egy új szakasza is, mely képes a Titkos Nevelő jelenlétet megtapasztalni és képes az ő szellemi útmutatásait és egyéb anyagfeletti tevékenységeit felismerni.

⁶ Az Igazítóval való közösség teljes körű megtapasztalása erkölcsi rangot, elmei késztetést és szellemi tapasztalást jelent. Az ilyen eredmény ön-kiteljesítése főként, bár nem kizárólagosan, a lélektudatosság területeire korlátozódik, viszont annak bizonyítékai a küszöbön állnak és szellemgyümölcs-megnyilvánulásokban bővelkednek minden ilyen belső-szellemi kapcsolatot létesített lény életében.

3. IGAZ ISTENIMÁDAT

¹ Jóllehet a paradicsomi Istenségek világegyetemi nézőpontból egynek minősülnek, de az olyan lényekkel való szellemi viszonyaikban, mint amilyenek az Urantián lakók, ők egyúttal három élesen elkülönülő személyt alkotnak. Különbséget kell tenni az Istenségek között a személyes megkeresésük, a közösség és az egyéb bensőséges kapcsolatok tekintetében. A legfelsőbb értelemben az Egyetemes Atyát imádjuk és csakis őt. Igaz, hogy imádkozhatunk és imádjuk is az Atyát, mint aki az ő Teremtő Fiában megnyilvánult, de közvetve vagy közvetlenül az Atya az, akit imádunk és akit rajongva szeretünk.

² Mindenféle kérelem az Örökkévaló Fiú területéhez és a Fiú szellemi szervezetéhez tartozik. Az imák, minden szertartásos közlés, minden, kivéve az Egyetemes Atya iránti rajongást és imádatot, ténylegesen a helyi világegyetemet érintő dolgok; ezek rendszerint nem lépnek ki a Teremtő Fiú hatáskörébe tartozó területről. Viszont az istenimádat kétségkívül a Teremtő személyéhez kötődik és továbbítódik, mégpedig az Atya személyiségköre működésének eredményeképpen. Hisszük továbbá, hogy az Igazító-lakta teremtmény hódolatának fogadására az Atya szellem-jelenléte révén kerül sor. Hatalmas mennyiségű bizonyíték áll rendelkezésre e meggyőződésünk alátámasztásához, és tudom, hogy az Atya-szilánkok minden rendjének felhatalmazása van arra, hogy halandó társuk őszintén kinyilvánított imádatát elfogadásra az Egyetemes Atya jelenlétéhez továbbítsák. Az Igazítók kétségkívül igénybe vesznek közvetlen elő-személyes érintkezési csatornákat is az Istennel való kapcsolatba lépéshez, és hasonlóképpen arra is képesek, hogy igénybe vegyék az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs köreit.

³ Az istenimádat saját magáért való; az ima viszont az ön- vagy teremtményérdek valamely elemét testesíti meg; ez a nagy különbség az istenimádat és az ima között. Az igaz istenimádatban egyáltalán semmiféle önös kérés vagy egyéb személyes érdek sincs; egyszerűen azért imádjuk Istent, amiért őt olyannak fogjuk fel amilyen. Az istenimádatban semmit sem kérünk és semmit sem várunk el. Nem azért imádjuk az Atyát, mert bármit is remélünk e hódolat eredményeképpen; áhítattal adózunk és imádjuk őt, ami olyan, mint valami természetes és önkéntelen válasz, melyet az Atya páratlan személyiségének elismerése vált ki

bennünk, s oka továbbá az ő szeretni való természeté és imádni való sajátosságainak összessége.

⁴ Abban a pillanatban, amint az önös érdek valamely eleme behatol az imádatba, akkor a pillanatnyi áhítat istenimádatból imává alakul, és közelebről az Örökkévaló Fiú és a Teremtő Fiú személye felé kell irányulnia. Viszont a gyakorlati vallásos tapasztalásban nem lelhető fel olyan ok, hogy az imát miért ne lehetne igaz istenimádat részeként az Atya Istennek címezni.

⁵ A mindennapi életetek gyakorlati kérdéseivel foglalkozva a Harmadik Forrásból és Középpontból származó szellemszemélyiségek kezében vagytok; az Együttes Cselekvő közvetítőivel működtek együtt. A helyzet tehát a következő: Istent imádjátok; a Fiúhoz imádkoztok és övele alkottok közösséget; és a földön való tartózkodásotok részleteit a világotokon és szerte a világegyetemben működő Végtelen Szellem értelmeihez kapcsolódva dolgozzátok ki.

⁶ ¶ A Teremtő vagy Fejedelemfiak, akik a helyi világegyetek végzete fölött uralkodnak, az Egyetemes Atyát és a paradicsomi Örökkévaló Fiút egyaránt helyettesítik. Ezek a Világegyetemi Fiak az Atya nevében fogadják az imádatot és hallgatják meg a kérelmezők által átadott kérelmeket szerte a saját teremtésrészeikben. A helyi világegyetem gyermekei számára a Mihály Fiú, gyakorlatilag, Isten. Ő az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú helyi világegyetemi megszemélyesülése. A Végtelen Szellem a Világegyetemi Szellemeken, a paradicsomi Teremtő Fiak irányító- és teremtőtársain keresztül tart fenn személyes kapcsolatot e területek gyermekeivel.

⁷ ¶ Az őszinte istenimádat az emberi személyiség mindazon erőinek mozgósítását jelenti, melyek a kifejlődő lélek befolyása alatt állnak és amelyek feletti rendelkezéshez a halandóval társult Gondolatigazító isteni iránymutatást ad. A korlátolt anyagi elme sohasem lesz képes magas szinten tudatosítani az igaz istenimádat valódi jelentőségét. Az istenimádati tapasztalás valóságának értelmezésekor az embert leginkább az befolyásolja, hogy a saját kifejlődő halhatatlan lelke milyen fejlődési állapotban van. A lélek szellemi növekedése az értelmi öntudatosság szintjétől teljesen függetlenül megy végbe.

⁸ Az istenimádati tapasztalás abban a magasztos kísérletben áll, melyet az emberrel eljegyzett Igazító tesz arra, hogy az isteni Atyával közölje az emberi lélek kifejezhetetlen vágyódását és elmondhatatlan igényét — ez az Isten-kereső halandói elme és az Istent kinyilatkoztató halhatatlan Igazító közös alkotása. Az istenimádat ennél fogva az anyagi elmének azon cselekedete, mellyel jóváhagyja a szellemivé váló sajátlényegének azon kísérletét (a vele társult szellem útmutatásai szerint), hogy úgy érintkezzen Istennel, mint az Egyetemes Atya hú fia. A halandói elme egyetértését adja az istenimádatához; a halhatatlan lélek törekszik az istenimádatra és megindítja azt; az isteni Igazító jelenléte a halandói elme és a kifejlődő halhatatlan lélek részéről az ilyen istenimádatot vezeti. Az igaz istenimádat

végző soron négy mindenségrendi síkon megjelenő tapasztalássá válik: az értelmi, a morontiai, a szellemi és a személyes síkon — az elme, a lélek és a szellem tudatosságában, valamint ezek személyiségben való egyesülésében.

4. ISTEN A VALLÁSBAN

¹ Az evolúciós vallások erkölcsisége a félelem ösztönző ereje révén *hajtja előre* az embert az Isten megtalálásának útján. A kinyilatkoztatáson alapuló vallások a szeretet Istenének keresésére *csábítják* az embereket, mert az emberek olyanok akarnak lenni, mint ő. De a vallás nem pusztán a „teljes függőség” és a „biztos túlélés” közömbös érzete; a vallás egyfajta élő és erőteljes megtapasztalása az emberiség szolgálatára épülő isteniségi előrehaladásnak.

² Az igaz vallás nagy és közvetlen szolgálata nem más, mint szilárd egység megteremtése az emberi tapasztalásban, tartós béke és mély megnyugvás. Az ősi embernél még a többistenhit is a kialakuló istenségkép viszonylagos egyesítését szolgálja; a többistenhit nem más, mint a kialakulóban lévő egyistenhit. Az Istent előbb-utóbb úgy fogják értelmezni, mint az értékek valóságát, a jelentéstartalmak lényegét és az igazság létét.

³ Isten nemcsak a végzet megalkotója; ő *maga* az ember örökkévaló célállomása. Az összes nemvallásos emberi tevékenység a sajátlényeg torz szolgálatába igyekszik állítani a világegyetemet; az igazán vallásos egyén igyekszik azonosítani magát a világegyetemmel, majd pedig ezen egyesített sajátlényegnek olyan tevékenységeket szab meg, melyekkel az ő világegyetemi családjába tartozó emberi és emberfeletti lénytársainak szolgálatára lehet.

⁴ ¶ A bölcsélet és a művészet területei beékelődnek az ember önnön valójának nem vallási és vallási tevékenységei közé. A művészetben és a bölcsleletben keresztül az anyagi-elméjű ember belemerül az örökkévaló jelentéstartalmak szellemi valóságainak és világegyetemi értékeinek szemlélésébe.

⁵ ¶ Minden vallás tanítja az Istenség imádatát és az emberi üdvözülés valamiféle hittételét. A buddhista vallás a szenvedéstől való megszabadulást, véget nem érő békét ígér; a zsidó vallás a nehézségektől való megszabadulást, pártatlanságra épülő jólétet ígér; a görög vallás megszabadulást ígért az összehangzáshiánytól, a rútságtól a szépség felismerésén keresztül; a kereszténység a bűntől való megszabadulást ígéri, valamint szentséget; a mohamedán vallás megszabadulást nyújt a zsidó és a keresztény vallás merev erkölcsi szabályaitól. Jézus vallása *magában* üdvözülést jelent az ember önnön valójától, megszabadulást az időben és az örökkévalóságban való teremtményi elszigeteltség rossz dolgaitól.

⁶ A héber vallásukat a jóságra alapították; a görögök a szépségre; mindkét vallás az igazságot kereste. Jézus a szeretet Istenét nyilvánította ki, és a szeretet magába foglal minden igazságot, szépséget és jóságot.

⁷ A zoroaszterieknek erkölcsi vallásuk volt; a hinduknak pedig a létező dolgok bölcséletéhez kapcsolódó; a konfucianusok vallása az erkölcsstan volt. Jézus a *szolgálat* vallását élte. Mindeme vallások értékesek annyiban, hogy valódi közeledést mutatnak Jézus vallásához. A vallás rendeltetése az, hogy mindazon dolgok szellemi egyesítő valóságává váljon, amelyek az emberi tapasztalásban jók, szépek és igazak.

⁸ A görög vallás egyik jelmondata az „Ismerd meg önmagad”; a héber tanítások középpontjába az „Ismerd meg Istenedet” jelmondatot állították; a keresztények egyik evangéliumának rendelése az „Úr Jézus Krisztus megismerése”; Jézus azt a jó hírt hirdette, hogy „ismerd meg Istent, és magadat, mint Isten fiát”. A vallás célját másként meghatározó eme fogalmak szabják meg az egyén magatartásformáját a különféle élethelyzetekben és sejtetik az istenimádat mélységét és az egyén személyes imádkozási szokásainak természetét. Bármely vallás szellemi állapota meghatározható a vallásbeli imák természete révén.

⁹ ¶ A féligember és féltékeny Isten fogalma szükségszerű átmenet a többistenhit és a magasztos egyistenhit között. A fennkölt emberszerű jelleg a tisztán evolúciós vallás legmagasabb elérhető szintje. A kereszténység az ember-szerűség fogalmát az emberi eszménykép szintjéről a megdicsőült Krisztus személyének érzékfeletti és isteni fogalmi szintjére emelte. És ez az ember által valaha is felfogható legmagasabb szintű emberszerűség.

¹⁰ ¶ A keresztény istenkép egyfajta kísérlet három tanítás egyesítésére:

¹¹ 1. *A héber felfogás* — Isten, mint az erkölcsi értékek védelmezője, egy pártatlan Isten.

¹² 2. *A görög felfogás* — Isten, mint egyesítő, a bölcsesség Istene.

¹³ 3. *A jézusi felfogás* — Isten, mint élő barát, szerető Atya, az isteni jelenlét.

¹⁴ ¶ Ennélfogva nyilvánvaló, hogy az összetett keresztény istentan nagy nehézségekkel találja szemben magát akkor, amikor a következetesség igényének meg akar felelni. E nehézséget fokozza az a tény, hogy a korai kereszténység tantételei alapvetően három különböző személy tapasztalatain alapultak: az alexandriai Filó, a názáreti Jézus és a tárzusi Pál személyes tapasztalatain.

¹⁵ ¶ Jézus vallási életének tanulmányozásakor tekintsek őt igenlő felfogásúan. Ne foglalozzatok túl sokat az ő büntelenségével, se az ő pártatlanságával, az általa teljesített szeretetli szolgálattal. Jézus a mennyei Atya héber fogalmában foglalt tétlen szeretetet emelte egy olyan, magasabb rendű, *tevékeny* és teremtmény-szerető Isten ragaszkodásának szintjére, mely Isten minden egyén Atyja, még a rossztevőké is.

5. AZ ISTEN-TUDAT

¹ Az erkölcsiség eredete az öntudat okában keresendő; ez állatfeletti, de teljes mértékben evolúciós. Az emberi evolúció a lefolyásában magával hoz minden képességet, mely megelőzi az Igazítók alászállását és az Igazság Szellemének kiáradását. Azonban az erkölcsi szintek elérése nem szabadítja meg az embert a halandó lét valós küzdelmeitől. Az ember fizikai környezetének velejárója a létharc; a társadalmi körülmények erkölcsstani igazodást követelnek meg az embertől; az erkölcsi helyzetek a legfelsőbb rendű erkölcsi ítélet meghozatalát kényszerítik ki; a szellemi tapasztalás (Isten megismerése) megköveteli az embertől, hogy találja meg őt és őszintén törekedjen arra, hogy olyanná váljon mint ő.

² A vallás nem a tudomány tényein, a társadalmi kötelezettségeken, a bölcelet alapvetésein vagy az erkölcsi kötelezettségeken alapul. A vallás az ember által az élethelyzetekre adott válasz önálló területe, és mindig tetten érhető az emberi fejlődés összes, az erkölcsi síkon túllépő szakaszában. A vallás áthathatja az értékek felismerésének és a világegyetemi társlét örömeinek mind a négy szintjét: az önfenntartás fizikai vagy anyagi szintjét; a testvériség közösségi vagy érzelmi szintjét; az értelem erkölcsi vagy kötelességszintjét; s a világegyetemi testvériség tudatosságának szellemi szintjét az istenimádaton keresztül.

³ A tények után kutató tudós úgy tekint Istenre, mint az Első Okra, az erő Istenére. Az érzelmi beállítottságú művész úgy látja Istent, mint szépségeszményt, a szépségtan Istenét. Az okokat kereső bölcselő néha hajlamos úgy beállítani Istent, mint egyetemes egységet, sőt mint minden-isten tani Istenséget. A hívő ember egy olyan Istenben hisz, aki segíti a túlélést, aki az Atya a mennyben, a szeretet Istene.

⁴ ¶ Az erkölcsös viselkedés mindig előzménye a kifejlődő vallásnak és részben még a kinyilatkoztatott vallásnak is, de sohasem előzménye a teljes vallásos tapasztalásnak. A társadalmi szolgálat az erkölcsös gondolkodás és a vallásos élet eredménye. Az erkölcsiség élőlénytani értelemben nem vezet el a vallásos tapasztalás felsőbb szellemi szintjeihez. Az elvont szépség imádása nem azonos az Isten imádásával; a természet magasztalása vagy az egységnek való hódolás ugyancsak nem azonos az Isten imádatával.

⁵ Az evolúciós vallás a tudomány, a művészet és a bölcelet szülőanyja, mely az embert felemelte arra a szintre, hogy képes legyen megérteni a kinyilatkoztatott vallást, beleértve az Igazító-adományt és az Igazság Szellemének eljövételét. Az emberi létezés evolúciós képe a vallással kezdődik és azzal fejeződik be, jöllehet e két véglet vallási jellegében igencsak eltérő, lévén az egyik evolúciós és élőlénytani, a másik pedig kinyilatkoztatáson alapuló és rendszeres időközönként megjelenő. És így a vallás, bár az ember számára szokványos és természetes, egyúttal szabadon választható. Az embernek nem kell akarata ellenére vallásossá lennie.

⁶ ¶ A vallásos tapasztalást, lévén az lényegében szellemi természetű, az anyagi elme sohasem képes teljesen megér-

teni; vagyis az istentan rendeltetését, a valláslélektant sem. Az emberi istenfelfogás alapvető tantétele a véges felfogóképességben látszólagos képtelenséget támaszt. Az emberi oktan és a véges ész gyakorlatilag képtelen megtalálni az összhangot az isteni bennmaradóság, vagyis az Istennek a minden egyénben jelenvalósága és az ő részükként való léte, valamint az Isten érzékfelettségének felfogása, vagyis a világegyetemek mindensége feletti isteni uralom között. E két alapvető istenségképet a személyes Isten érzékfeletti voltát leíró fogalom hit révén való megragadásában, valamint az ezen Isten szilánkja emberben lakozó jelenlétének megértésében kell egyesíteni annak érdekében, hogy az értelmes istenimádat igazolható legyen és hogy a személyiség túlélésének reménye is megerősítést nyerjen. A vallási nehézségek és látszólagos képtelenségek abból a tényből erednek, hogy a vallási valóságok a halandói értelmi felfogóképességet messze meghaladják.

⁷ ¶ A halandó ember három nagy megelégedést talál a vallásos tapasztalásban, még a földön átmenetileg eltöltött idő alatt is:

⁸ 1. *Értelmileg* megelégedést nyer egy egyesítettebb emberi tudatosságban.

⁹ 2. *Bölceletileg* eljut az erkölcsi értékekről alkotott eszményképeinek igazolásához.

¹⁰ 3. *Szellemileg* gyarapodik az isteni társaság megtapasztalásában, az igaz istenimádatokkal járó szellemi megelégedésben.

¹¹ ¶ Az Isten-tudat, ahogy azt a teremtésrészekben kifejlődő halandó megtapasztalja, szükségképpen három változó tényezőtől tevődik össze, a valóság megértésének három különböző szintjéből. Először is itt van az elme-tudatosság — az Isten *ideájának* megértése. Ezt követi a lélek-tudatosság — az Istenről alkotott *eszménykép* megértése. Végül pedig a nyiladozó szellem-tudatosság — az Isten *szellemvalóságának* megértése. Az Isten megértéséhez szükséges e tényezők egyesítése révén, függetlenül annak tökéletlenségétől, a halandói személyiség mindig lefedi az összes tudatos szintet az Isten *személyiségének* megértésével. Ama halandókban, akik felvették a Végleges Tesztületbe, mindez egyszer majd elvezet az Isten *felsőségének* megértéséhez, és később elvezethet az Isten *véglegességének* megértéséhez is, mely a paradicsomi Atya abszonit jellegű, felsőtudatosságának egy szakasza.

¹² Az Isten-tudat megtapasztalása nemzedékről nemzedékre ugyanaz marad, viszont az Istenről alkotott bölceleti fogalmaknak és hittudományi meghatározásoknak az emberi tudás minden egyes fejlődési korszakával változniuk *kell*. Az Isten ismerete, a vallásos tudatosság világegyetemi valóság, de nem mindegy, hogy a vallásos tapasztalás mennyire érvényes (valóságos), annak önként alá kell vetnie magát értelmes bírálatnak és ésszerű bölceleti értelmezésnek; nem szabad elkülönülésre törekednie az emberi tapasztalás teljességén belül.

¹³ ¶ A személyiség örök továbbélése teljes mértékben a halandói elme választásától függ, melynek döntése meghatározza a halhatatlan lélek túlélési esélyét. Amikor az el-

me hiszi Istent és a lélek ismeri Istent, és amikor az Igazító támogatásával mind együtt *vágynak* Istenre, akkor válik a túlélés bizonyossá. Sem a korlátolt értelem, sem a képzettség hiánya, sem a műveltségbeli szegénység vagy a romló társadalmi helyzet, sőt még az alacsony emberi erkölcsi értékrend (mely az oktatási, műveltségi és társadalmi előnyök szerencsétlen okokból előálló hiányából fakad) sem képes érvényteleníteni az isteni szellem jelenlétét az ilyen szerencsétlen és emberi mivoltukban fogyatékos, de hívó egyénekben. A Titkos Nevelő jelenléte az emberben lehetővé teszi és egyúttal biztosítja a halhatatlan lélek növekedési és túlélési esélyét.

¹⁴ A halandó szülők nemzőképessége nem az ő képzettségi, műveltségi, társadalmi vagy gazdasági helyzetükön alapul. A szülői tényezők természetes körülmények közötti egyesülése bőven elégséges az utódnemzéshez. Az emberi elme azon képessége, hogy érzékeli a jót és a rosszat, valamint hogy rendelkezik az istenimádat képességével, tehát mindez az isteni Igazítóval egyesülve egyúttal az összes szükséges feltétel ahhoz, hogy e halandóban meginduljon az ő, túlélési sajátságokkal bíró, halhatatlan lelkének kialakulása, valamint annak előrehaladása, ha az ilyen, szellemmel felruházott egyén keresi Istent és őszintén vágyik arra, hogy olyanná váljon mint ő, ha őszintén választja a mennyei Atya akaratának megcselekedését.

6. A SZEMÉLYISÉG ISTENE

¹ Az Egyetemes Atya a személyiségek Istene. A világegyetemi személyiség területének középpontja és széle az Egyetemes Atyában van, mely terület a személyiségi besorolású, legalacsonyabb rendű, halandó és anyagi teremtményektől a teremtői tisztú és isteni besorolású, legmagasabb rangú személyekig terjed. Az Atya Isten a minden személyiség adományozója és megőrzője. És a paradicsomi Atya hasonlóképpen a végzete mindazon véges személyiségeknek, akik az isteni akarat megcselekedését őszintén választják, akik szeretik Istent és olyanná akarnak válni, mint ő.

² ¶ A személyiség a világegyetemek egyik megoldatlan rejtélye. Képesek vagyunk megfelelő fogalmat alkotni a különféle rendű és szintű személyiségek kialakulásában szerepet játszó tényezőkről, de nem teljesen értjük magának a személyiségnek a valódi természetét. Világosan látjuk azon számos tényezőt, melyek együttesen az emberi személyiséget hordozzák, de nem teljesen értjük az ilyen véges személyiség természetét és jelentőségét.

³ Személyiség minden olyan teremtményben magvában létezik, mely teremtmény rendelkezik olyan elmeadottsággal, amely az öntudattól mint legalsóbb szinttől az Isten tudatig, mint legfelsőbb szintig terjedhet. Azonban az elmeadottság egyedül még nem személyiség, és nem is szellem vagy fizikai energia. A személyiség az a sajátosság és érték a mindenségrendi valóságban, melyet kizárólag az Atya Isten adományoz az anyag, az elme és a szellem társított és összehangolt energiáiból álló ezen élő rendszereknek. A

fokozatos fejlődés sem azonos a személyiséggel. A személyiség lehet anyagi vagy szellemi lényegű, de vagy van személyiség vagy nincs személyiség. A személyestől-különböző sohasem éri el a személyes szintjét, hacsaknem a paradicsomi Atya közvetlen cselekedete révén.

⁴ A személyiségadományozás az Egyetemes Atya kizárólagos működése, vagyis az élő energiarendszerek megszemélyesítése, melyeket felruház a viszonylagos alkotó tudatosság és annak szabad akaratú irányításának sajátosságaival. Az Atya Istenen kívüli forrásból nem ered személyiség, és az Atya Istenen kívül nem létezik személyiség. Az emberi sajátlényeg alapvető sajátosságait, csakúgy mint az emberi személyiség tiszta Igazító-magját az Egyetemes Atya a mindenségrendi segédkezés kizárólagos személyes területén való tevékenykedése során adományozza.

⁵ ¶ Az elő-személyes besorolású Igazítók számos különböző válfajú halandó teremtménybe költöznek, így biztosítva, hogy e lények a halandói halált túlélhessék, és a végleges szellem-fejlődési lehetőséggel rendelkező morontia teremtményekként személyesüljenek meg. Ezért, amikor a személyiséggel felruházott ilyen teremtmény-elmébe az örökkévaló Isten szellemének egy szilánkjá, a személyes Atya elő-személyes adománya beköltözik, akkor jut e véges személyiség az isteni és az örökkévaló lehetőségének birtokába, és joggal vágyakozhat a Véglegessel rokon végzetre, sőt még az Abszolút elérésére is megalapozottan törekedhet.

⁶ Az isteni személyiség megszerzésére való képesség az elő-személyes Igazító sajátja; az emberi személyiség megszerzésére való képesség pedig eredendően az emberi lény mindenségrendi-elmével való felruházottságában rejlik. Viszont a halandó ember élményelvi személyisége nem figyelhető meg tevékeny és működési valóságként mindaddig, amíg a halandó teremtmény anyagi élethordozóját meg nem ragadta az Egyetemes Atya felszabadító istenisége, melyet aztán mint öntudatos és (viszonylag) önálló és magateremtő személyiséget bocsátott a tapasztalás vizére. Az anyagi sajátlényeg igazán és *korlátlanul személyes*.

⁷ ¶ Az anyagi sajátlényeknek van személyisége és önazonossága, időbeli önazonossága; az elő-személyes szellem-Igazítónak szintén van önazonossága, örökkévaló önazonossága. Ezen anyagi személyiség és e szellem elő-személyiség képes úgy egyesíteni alkotó sajátosságait, hogy létrehozzák a halhatatlan lélek túlélő önazonosságát.

⁸ Miután így gondoskodott a halhatatlan lélek növekedéséről és megszabadította az ember benső valóját a megelőző okozati viszonytól való teljes függőség jelentette korlátoktól, az Atya félreáll az ember útjából. Most, hogy az ember megszabadult az okozati viszony jelentette válaszok korlátaiktól (legalábbis az örök végzet tekintetében), és lehetőséget teremtettek az ő halhatatlan sajátlényegének, a léleknek a növekedésére, már csak magára az emberre vár, hogy akarja vagy megakadályozza ennek a túlélő és örökkévaló sajátlényeknek a megteremtését, mely választás szerint az övé. A világegyetemek széles mindenségében egyetlen lény, erő, teremtő vagy segítő sem csorbíthatja semmi-

lyen mértékben a halandói szabad akarat teljes önállóságát, amint az a teremtményi választásban gyakorolható, a választással élő halandó lény személyiségének örök végzete terén. Ami pedig az örök továbbélést illeti, Isten elrendelte az anyagi és halandói akarat függetlenségét, és e parancsa végérvényű.

⁹ ¶ A teremtmény-személyiség adományozása viszonylagos megszabadulást biztosít a megelőző okozati viszonyra adott szolgai válaszádtól, és minden ilyen erkölcsi lény, legyen az evolúciós vagy egyéb rendű, személyiségének középpontja az Egyetemes Atya személyiségében van. A többi lényvel való azon rokonság révén jutnak egyre közelebb az ő paradicsomi jelenlétehez, mely az örökkévaló Isten hatalmas és egyetemes családi körét és testvéri körét alkotja. Minden személyiségben fellelhető az isteni önkéntelenségből eredő rokon vonás.

¹⁰ ¶ A világegyetemek mindensége személyiségkörének középpontja az Egyetemes Atya személye, és a paradicsomi Atya személyesen tudatában van és személyes kapcsolatban áll az öntudatos létezés minden szintjén élő összes személyiséggel. És a teremtésösszesség e személyiség-tudatossága a Gondolatigazítók küldetésétől függetlenül létezik.

¹¹ ¶ Miként minden gravitációs kör a Paradicsom Szigetén halad át, és miként minden elme bekapcsolódik az

Együttes Cselekvő körébe, és minden szellem az Örökkévaló Fiúéba, ugyanígy minden személyiség rákapcsolódik az Egyetemes Atya személyes jelenlét körére, és e kör biztosan továbbítja minden személyiség imádatát az Eredeti és Örökkévaló Személyiségnek.

¹² ¶ Ama személyiségeket illetően, akikben Igazító nem lakozik: Az Egyetemes Atya adományozás révén a számukra is biztosítja a választási szabadság sajátosságát, és az ilyen személyeket hasonlóképpen körülöleli az isteni szeretet nagy köre, az Egyetemes Atya személyiségköre. Isten minden igaz személyiség esetében gondoskodik a független választási lehetőségről. Egyetlen személyes teremtményt sem lehet az örök kalandra kényszeríteni; az örökkévalóság kapuja csakis a szabad akarattal rendelkező Isten szabadakarátú fiainak szabadakarátú választására válaszul tárul fel.

¹³ ¶ És ez képezi azon erőfeszítéseimet, hogy az élő Istennek az idő gyermekeihez fűződő viszonyát bemutassam. És végső soron semmi hasznosabbat nem tehetek, minthogy megismétlem, Isten a ti világegyetemi Atyátok, és ti mindannyian az ő gyermekei vagytok a bolygón.

¹⁴ [Ez az ötödik és egyben utolsó azon írások sorában, melyek egy uverszai Isteni Tanácsosnak az Egyetemes Atyáról készített beszámolóját tartalmazzák.]